

Literatura policíaca municipal dels 70'

Per Joaquim Arandes

El 1976 em vaig incorporar a l'Escola de la Policia Municipal de Barcelona –així es deia llavors. Va ser a l'inici del curs quan els responsables de la nostra preparació policíaca ens van recomanar la lectura de la novel·la *Cascos blancos en la noche*. Segons ells, perquè ens donaria “el motiu principal per cercar la nostra vocació”. Un cop llegida, certament em vaig sentir entusiasmat i amb més ganes de ser agent: a la novel·la vaig entendre el que la GU significava per a la ciutat.

El seu escriptor, Manuel Pérez Arias, va ser comissari del Cos General de Policia, professió que li va donar peu per fer novel·les molt relacionades amb el nostre ofici. Per tal que conegueu alguna de les aventures dels nostres agents motoritzats anomenats ‘Cascos blancos’, que tenen lloc pels volts dels anys 60, en transcriu un fragment que, de ben segur, us agradarà:

A la imatge, la portada de Cascos blancos en la noche, la novel·la de la policia municipal de BCN escrita pel comissari Manuel Pérez Arias i publicada el 1971 per l'editorial Marte.

Eren les 6 de la matinada d'un matí que es presentava tranquil, els fanals de l'enllumenat públic anaven morint lenta i suaument a les mans d'un faroner. En l'ampla i quasi deserta avinguda de José Antonio Primo de Rivera (ara Gran Via de les Corts Catalanes) a l'alçada de l'Estació de Magòria, destacaven pels seus vistosos uniformes dos membres de la Policia Municipal (ara Guàrdia Urbana), un caporal i un agent. Muntats, amb les seves ‘Sanglas’ (per sunglasses, en anglès: ulleres de sol), observen el trànsit que poc a poc es va fent cada vegada més intens. De sobte, els crida l'atenció una moto que, manipulada per un jove, avança per entremig dels cotxes aturats al semàfor, sense respectar els senyals i amb un evident menyspreu per la seva vida i la dels altres usuaris de la via.

Ràpids, posen les motos en marxa i surten al seu pas aturant-lo al moment:

—Permis de conduir si us plau! —li va sol·licitar el caporal mentre l'agent romania vigilant per evitar qualsevol reacció de l'infractor.

—No el porto —li va contestar secament, amb to fanfarró.

—I, sap que avui es considera un delictes conduir un vehicle a motor sense estar legalment autoritzat?

—Sí, ho sé, però... Fent un gest de resignació.

El caporal, molt detallista, li demana el DNI i se'l queda

en precaució d'una possible fugida, demanant-li a continuació la documentació de la moto.

—No senyor, me l'he deixada a casa —contestà ràpidament com el que ja té una lliçó apresada.

Després d'aquesta resposta, escoltada en nombroses ocasions, no els quedava cap dubte que la moto era robada.

—A nom de qui va la moto?

—Meu! —va respondre amb cinisme.

El caporal fa les comprovacions amb la cèdula fiscal del vehicle i el DNI que s'havia guardat abans, i, ja amb la paciència al límit, li crida:

—Menteixes com un miserable, com el que ets!

—No senyor, és meva perquè l'he comprada a un conegut meu i encara no l'he posada al meu nom, perquè m'ho està fent un gestor!

—Com es diu aquest conegut teu?

—Doncs, si vol que li digui la veritat, no ho sé.

—Com ho pots saber si la moto és robada! —li digué el caporal empenyat.

El jove insistia i insistia en què la moto era seva, fins que el caporal li va donar la possibilitat d' aclarir-ho tot a la comissaria, però de sobte va sortir com un bala amb la moto, cap a la carretera de la Bordeta entrant per carrers en direcció contrària fins a la plaça Salvador Anglada (avui plaça de Sants), fins a ser aturat per la parella d'agents al carrer

Melcior de Palau, on va donar una puntada de peu a la roda davantera de la moto del caporal, que li va fer perdre l'equilibri i caure, no essent després atropellat per l'agent que li venia al darrere perquè aquest va poder frenar i fer-se amb la moto. Aprofitant aquesta situació, el jove va emprendre veloç fugida i es perdé per aquell laberint de carrers poc enllumenats de Sants, però oblidava que el seu DNI el tenien els motoristes i, per tant, no li seria fàcil burlar l'acció de la Justícia.

Restablert el caporal del cop, del que va sortir amb algunes nafres i els pantalons trencats, es van dirigir a la Prefectura per explicar el que els havia passat al seu cap, i per demanar permís per continuar el seguiment d'aquest servei, encaminat a localitzar i detenir aquell jove.

—Permis concedit! Que tinguin sort! —els va desitjar el seu cap.

Ja al carrer, van acordar trobar-se a les 12 del matí a la Secció de Tràfic del soterrani de la plaça de Catalunya per continuar amb el seguiment del jove escapolit. Van sortir ràpid cap a Santa Coloma de Gramenet, població on, segons el DNI, vivia el fugitiu. No va a ser fàcil, però anant preguntant per les cases contigües, van arribar a la que cercaven i va ser la seva mare qui els rebé:

—Ha fet quelcom malament el meu fill? —preguntà la dona sense cap senyal de disgust.

El caporal li va explicar el que va passar la matinada anterior i ella respongué:

—Estan vostès segurs que era el meu fill?

—Si no tinguéssim aquesta seguretat no la molestariem —li va dir el caporal.

Un cop ensenyat el DNI a la mare, aquesta va dir que el reconeixia sense cap dubte, però això amb total indiferència, ja que li donava igual el que fes el seu fill. Llavors el caporal, de manera tallant, li preguntà:

—Sap on es troba en aquest moment?

—Al treball, on sinó?

Li va dir el nom de l'empresa, quelcom així com PECSA o PICSA, però amb poca seguretat i amb una manca total de col·laboració. Acte seguit, els agents es varen acomiadar de la senyora, agraint-li la seva col·laboració amb un:

—Bé senyora ja no la molestem més. Adéu senyora!

Al sortir al carrer, van aconseguir una guia telefònica

per cercar el nom de l'empresa i la direcció. Casualment, va ser el primer que els havia donat la mare i, tot seguit, es dirigiren al carrer d'Aragó. Al parlar amb el cap de personal, aquest els va dir que, efectivament, aquest jove estava adscrit a l'empresa, però que ara estava treballant en el muntatge d'una factoria al Prat de Llobregat.

Quan arribaren al Prat, l'encarregat els va dir que no s'havia presentat a treballar aquell dia.

—És que ha fet alguna malifeta? —preguntà l'encarregat, contestant-li el caporal que havia conduït una moto sense permís.

Amb l'angoixa de no haver-los pogut ajudar, l'encarregat es va acomiadar dels agents, marxant aquests cap a Barcelona amb la intenció de tornar a les oficines de l'em-

presa. Allà van esbrinar que el jove havia trucat per telèfon, dient que tenia a la seva filla malalta i que necessitava tres mil pessetes per poder guarir-la, cosa que els va estranyar perquè la seva mare no els n'havia dit res, però ara estaven en el bon camí perquè en poc temps podrien detenir-lo.

Amagats, restaven esperant l'arribada del fugitiu quan el van veure sortir d'un bar pròxim al lloc. El van deixar entrar i, quan estava esperant en el segon pis la bestreta demanada al seu cap, aparegueren els motoristes. A aquest, en veure'ls, li va canviar el color de cara a pàl·lid:

—Que petit és el món! —ironitzava el caporal davant el seu

triomf, simple, de poc caire, però, al cap i a la fi, el triomf de la perseverança.

—Bé, ara crec que no t'escapoliràs, perquè et posaré les manilles.

—I la moto que portaves ahir on l'has deixat?

—A la plaça de la Concòrdia, la vaig abandonar després d'escapolir-me de vostès. No els menteixo, si ja m'han agafat, perquè he de mentir ara?

El caporal el va fer pujar a la seva moto emmanillat com anava i el va portar al Jutjat de Guàrdia per delictes de furts i danys a un agent de l'autoritat. L'angelet tenia un bon historial delictiu per robatori de motos:

—Una altra moto?! —li preguntà l'inspector de guàrdia, conclouent aquest que el jove detingut era, com molts d'altres, una altra víctima de la 'motomania'. 🚲

